

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **A. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 31 stycznia 2023 r.

zażalenia skazanej

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt III KO 50/22,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

**utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie.**

### UZASADNIENIE

A. S. (poprzednio: E. M.) została skazana wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. akt II K 3/09, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 lutego 2010 r., sygn. akt II AKa 210/09, na karę dożywotniego pozbawienia wolności za czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W dniu 13 kwietnia 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanej, zawierające kolejny sporządzony przez nią wniosek o wznowienie postępowania karnego w przedmiotowej sprawie.

Postanowieniem z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt III KO 50/22, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku skazanej o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

A. S. złożyła zażalenie na to postanowienie, w uzupełnieniu pisma, datowanym na dzień 8 grudnia 2022 r., podnosząc, że art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. znajduje w jej sprawie zastosowanie, gdyż dowody wskazują, że nie popełniła przypisanego jej czynu. Wniosła też po raz kolejny o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem złożenia w jej imieniu wniosku o wznowienie postępowania karnego. Argumentację tę skazana poparła i rozwinęła w kolejnych wnoszonych do Sądu Najwyższego pismach.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zażalenie złożone przez skazaną nie zasługuje na uwzględnienie. Nie podniesiono w nim bowiem zarzutów skutecznie podważających prawidłowość rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu.

Treść zażalenia, powtarzająca wcześniej już podnoszone argumenty, świadczy o niezrozumieniu przez skazaną przesłanek wznowienia postępowania i samego celu tej instytucji prawnej.

Przypomnieć więc trzeba, że po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia możliwość jego wzruszenia jest ograniczona. To w trakcie postępowania przed sądami pierwszej i ewentualnie drugiej instancji, dochodzi do zebrania i oceny dowodów, a na ich podstawie ustalenia stanu faktycznego, który następnie jest przez sąd oceniany w świetle obowiązujących przepisów. Po uprawomocnieniu się wydanego orzeczenia, ustalenia te i oceny chronione są domniemaniem prawidłowości. Ustawodawca przewiduje wprowadzić instytucję wznowienia postępowania, pozwalającą wzruszyć zapadłe orzeczenie, lecz tylko w sytuacji spełnienia przesłanek, precyzyjnie określonych w art. 540, art. 540a i art. 540b k.p.k., a więc w wyjątkowych okolicznościach.

Jedną z takich przesłanek jest ujawnienie się nowych faktów i dowodów w sprawie. Nie chodzi jednak o jakiegokolwiek fakty i dowody przemawiające na korzyść

skazanego, lecz o dowody nowe, tj. nieznane dotychczas ani skazanemu, ani sądom orzekającym w sprawie i takie, których treść świadczy o błędności - niesłuszności zapadłego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2016 r., III KO 63/16).

Dowody, na których skazana opiera swój wniosek o wznowienie, nie mają tego przymiotu. Okoliczności takie jak: przymuszenie skazanej przez policjantów do złożenia obciążających ją wyjaśnień, pomówienie J. Ł., interpretacja zapisów z kamer przemysłowych, użycie przez skazaną zasłon, brak klucza do mieszkania pokrzywdzonej i skomplikowane relacje między skazaną a J. Ł., były już przedmiotem analizy Sądów orzekających w niniejszej sprawie, nie noszą zatem cechy nowości. Uwzględnienie wniosku o „dosłuchanie” wskazywanych przez skazaną świadków: Z. i K. Ł., K. R., G. C. i A. D., Sąd Najwyższy słusznie uznał więc za bezprzedmiotowe. Skazana nie tylko nie wykazała, by ustalenie wskazywanych przez nią okoliczności nosiło cechy „nowości” ale też, aby w jakikolwiek sposób mogło to rzutować na kształt prawomocnego wyroku skazującego, w szczególności, że sprawstwo skazanej, przyznającej się do zabójstwa, pozostawało właściwie od początku postępowania poza sporem i nie kwestionowała go nawet obrona.

Warto zaznaczyć, że aktualnie oceniany wniosek o wznowienie postępowania, nie jest pierwszym wniesionym przez skazaną w niniejszej sprawie. A. S. skierowała do Sądu Najwyższego dotychczas 20 takich wniosków, opartych na podobnych podstawach, które spotkały się każdorazowo z odmową przyjęcia z uwagi na ich oczywistą bezzasadność. Okoliczności podawane we wniosku z dnia 4 kwietnia 2022 r. były już przedmiotem oceny w kontekście dopuszczalności wznowienia prawomocnego postępowania karnego i także we wcześniejszych postępowaniach nie doprowadziły do żądanego przez skazaną rezultatu w postaci wznowienia postępowania.

W świetle powyższego, zawarte w zaskarżonym postanowieniu z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt III KO 50/22, rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia osobistego wniosku A. S. o wznowienie postępowania na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., wobec jego bezzasadności, bez wzywania skazanej

do uzupełnienia braku formalnego przez sporządzenie wniosku o wznowienie przez adwokata lub radcę prawnego, należy uznać za trafne.

Konsekwencją takiej oceny wniosku o wznowienie postępowania było pozostawienie bez rozpoznania wniosku skazanej o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Skoro bowiem A.S. nie potrafiła wskazać żadnych okoliczności, które w świetle prawa mogą stanowić podstawę uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania, bezprzedmiotowe było wyznaczanie jej obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.